

Seg skal heller ikke benægte, at man vil kunne sige, at Regeringen har accepteret disse Bestemmelser i alt væsentligt. Sagtforeringen har for Retten i sit Udskift gjort det samme, næppe fordi den anser disse Bestemmelser for i og for sig at være de bedste, men netop fordi den har ment, at skulle vi bygge, maa vi bygge paa den bestaaende Ret og saa for Retten se at udvikle os i andre Retninger, hvor det maatte vise sig praktisk nyttigt og forstandigt. Det er som sagt denne Vej, Lovforslaget er gaaet, og det gælder ganske særlig om Sagtretten. Seg tror ogsaa, at naar man blot vil holde sig dette almindelige Synspunkt for Øje, vil man bedre kunne forstaa de Lovbestemmelser, som staa her, og se, hvorfor de ere foreslaaede saaledes. Om man nu vil tage under Overvejelse, hvorvidt man vil gaa andre Veje, er et andet Spørgsmaal, det skal jeg være villig til; jeg forsvarer ikke Bestemmelserne, som om de vare de bedste, man kunde finde paa, men jeg siger, at det er dem, vi have, og maaske dem, vi kunne være bedst tjente med, at bygge paa, i hvert Fald i dette Øjeblik. Jeg ser meget vel, at Synet paa Sagten har ændret sig, som ogsaa det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) udtrykkelig sagde. Medens man fra de mindre Besidderes Side oprindelig for en stor Del sølte det som en Gene, at der blev udøvet Sagt af andre, saa er det ganske naturligt, derved, at Sagten er bleven knyttet til Grundejendommen, som det er flet her i Landet, gaaet saaledes, at man efterhaanden selv har faaet Interesse for Sagten og ønsker at tage Del i den. Det er en af Grundene til, at man nu kan gaa til strengere Straffebestemmelser, da man dog vistnok nu meget mere end tidligere har faaet Øjet op for, at disse Straffebestemmelser ere et Værn for Grundejeren, for den Ret, han har til Sagt paa sin egen Grund. Dette er væsentlig Motiveringen til, at man er gaaet til strengere Straffebestemmelser. Seg tror, at hvis det er rigtigt, at man nu mere har det Syn i alle Samfundsklasser, vil man ogsaa kunne bisalde, at man er gaaet denne Vej.

Med Hensyn til første Kapitel skal jeg kun, idet jeg ikke anser det for nyttigt for mig at gaa i Enkeltheder, men kun at tage Sagen saa almindelig som muligt, nævne et Par Bestemmelser. — Seg skal saaledes nævne § 11 om Retten til at nedskyde Hunde, som det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Griffen) var inde paa. Det ærede Medlem vil se, at Retten til at nedskyde Hunde paa sit Sagtdistrikt er betinget af, at de strejse om uden for de Veje og Stier, der ere aabne for al-

mindelig Færdsel. At give nogen Besøjselse i den Retning er ganske nødvendigt, naar man overhovedet vil værne om Sagten. Det er saaledes, som det er blevet sagt af en æret Taler her (Kaben), at der ster en Skade, som man ikke har Øde om, ved disse omstreffende Hunde, og jeg kan ikke se andet, end at man maa stille sig af med dem paa denne Maade. Naar en Hund gaar rolig ad de Veje eller Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel, har man naturligvis ingen Ret til at skyde den, og naar den er i Følge med en Mand, har man heller ingen Ret til at skyde den, før Manden er bleven opfordret til at kalde Hunden til sig og afværge, at den strejser om. Det er kun, naar den strejser om, at man har Lov til at skyde den lige saa vel som Katte.

Med Hensyn til § 12 har bl. a. det ærede 4de Medlem for 3dje Kreds (Neddy-Thott) og ogsaa, tror jeg, flere andre ærede Medlemmer nævnt, at det havde været heldigt, om man havde gjort de Bestemmelser, der ere fastsatte der for Skovene, anvendelige ogsaa uden for Skovene paa Marker og Veje. Seg skal gøre opmærksom paa, at det der staar for Skovene, er en ny Bestemmelse og en noget strengere Bestemmelse, som man har troet med Føje at kunne indføre, thi det kan ikke nægtes, at for Skovene er dette Forhold langt farligere end udenfor. Det, der i øvrigt staar om Færdsel uden for Veje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel, er i Realiteten gammelt; Udtrykket „aabne for almindelig Færdsel“ er ganske vist nyt, men i øvrigt er Bestemmelsen i god Samklang med den vedtagne Lov om Mark- og Vejfred. For saa vidt der er Tale om private Veje, rørte det ærede 4de Medlem for 3dje Kreds ved det Punkt, det kommer an paa. Thi der er jo ikke noget i Vejen for, at man kan afløse Færdslen paa de private Veje, men gør man ikke det, har Loven om Mark- og Vejfred stillet det saaledes, at Folk kunne færdes paa disse Veje, og man maa helst søge at bringe Sagtlovgivningen i nogen Harmoni med den Lovgivning, vi nu have om Mark- og Vejfred. Selvfølgelig falder vedkommende ind under Loven om Mark- og Vejfred, naar han blot færdes paa en privat Vej, og han falder ind under Sagtlovgivningens Straffebestemmelser, naar han færdes paa Vejen for at gaa paa Sagt. Men en vis Harmoni med Hensyn til Færdslen synes der dog at maatte være.

Med Hensyn til § 13 blev der gjort en Bemærkning, som jeg for saa vidt er veltilfreds med. Den kom fra det ærede 2det Medlem for 11te Kreds, der ikke var fornøjet med, at der staar i „ufordærvet“ Tilstand;